

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Színváltó novellák – amikor először olvastam őket, még Metamorfózisok volt e kivételes írás- gyűjtemény címe. Beszéltünk erről a szerzővel, és megállapítottuk, hogy Ovidius után mégse.

Aztán erről több szó nem esett köztünk. Nem is baj, íróemberek egymás közt szeretnek mindig új és új gondolatokat váltani, hiszen a szellem mindig a novumok iránt nyitott, a régieket integrálja, majd új és új utakat keres.

Bennem mégis tovább élt e párhuzam, de teljesen más módon, nem az írásaik, hanem a sorsukból merített bölcsességek és identitáskeresések nyomvonalán. Ovidiust száműzte az Imperator Tomisba, a Fekete tenger partjára. Vizsy Ferencet senki sem száműzte sehová, de az író mindig a széleken él valahol, ha igazi író. Az írónak az a dolga, hogy mintegy szellemi-lelki száműzöttségben döbbenjen rá arra, mi is zajlik a világban, és ebből mi az, ami maradandóan megmarad benne. Mondják sokszor, hogy az írónak ott kell lennie az események sűrűjében, meg azt is mondják, hogy distanciát kell teremtenie a történések és saját érzékenysége között. Nos, ha őszinték vagyunk, ez egy önkéntes száműzetés. Hölgyeim és Uraim! Ha úgy gondolják, hogy az író szenved emiatt, akkor valószínű, hogy tévednek. Az író szenved sok minden miatt, mint bárki más, de nem emiatt. Elegáns, hűvös, finom úriemberre valló kívülállás – mondhatnánk Vizsy Ferencről, és ez igaz. Balzaci, a dolgok magvát, leglényegét feltáró, az élet apró ügyeire való hihetetlen rálátás – mondhatnánk ezt is róla, és nem tévednénk. Vizsy már első könyve írásakor rájött arra, hogy nincsenek nagy, grandiózus események, amelyeknek ő lesz a krónikása, és nincsenek, piti, hétköznapi, egyszerű, banális sztorik, amelyeket ő, szellemi emberként megvet, netán mellőz.

Mindennek üzenete van, ez egyik legkarakteresebb jegye írásainak. A világot rengető eseménynek, de a világot csak színeiben picikét megváltoztató történésnek is. Ezért legyünk óvatosak vele: mindent észrevesz, regisztrál, minden mozdulatunkat, pillantásunkat követi, hogy írásaiban eszmei síkra emelje. Ott vagyunk tehát mindannyian novelláiban, én sokban magamra ismertem, de ki tudja, mások hol, melyikben ismertek rám. És ez nagyszerű érzés. Hogy az én életem szellemtörténeti kaland lesz az ő tollán.

Stílusa elegáns, könnyed, ugyanakkor, amit és ahogyan ír, az nem sorolható a könnyű olvasmányok közé. Frappáns, de nem utcai, nem kávéházi poénokra, csattanókra törekszik. Beszélteti a hőseit, de éreznünk, hallanunk kell azt a belső monológot, ami gyakran parabolisztikus ívű írásai mögött szólal meg.

Remek műfaj a novella. Ha Győr és Mosonmagyaróvár között csak annyi időm van, hogy 2-3 könyvoldalon elmerüljek, máris teljességet kapok! Egy gondolatmenetet A-Z-ig. Meglehet, a köztes betűk üzenetére egy hét, egy hónap, egy év múlva jövök rá. Ez benne a szép. Én most egy picit száműzöttként érzem magam, hogy Budapestről írom e sorokat, nem lehetek ott Mosonmagyaróváron, ahol mindig megálltam órákra, Bécs felé menet. Belelapozok Vizsy Ferenc könyvébe: mennyi rejtelve-sejtelve van száműzetésemnek, ha őt olvasom! Ezzel az örömmérettel zárom e sorokat, köszöntöm az író, köszöntöm Önöket!

Örülök, hogy kiadóként valamelyest felfedezőjének tartom magam és köszönöm Reisinger Attila írónak, hogy jelezte: kincset talált. Köszönöm minden támogatónak, hogy lehetővé tették e könyv létrejöttét. Köszönöm a reményt, hogy második könyvét immár papír nélkül, élőszóban mutathatom majd be itt!

**Dr. Balázs Tibor, a Littera Nova Kiadó vezetőjének levele
Vizsy Ferenc Színváltó novellák című kötetének
mosonmagyaróvári sajtóbemutatójának résztvevőikhez
2013. november 27.**